

/KLENOT SEDMI HVĚZD/

To, co jsem uviděl, v sobě mělo hrůzu snu, vnořeného v jiný sen, avšak spojeného s jistotou reality. Pokoj vypadal přesně tak, jako když jsem ho viděl naposledy. S výjimkou toho, že se jeho ponurost rozplynula v záři světél a každý předmět působil věcně a skutečně.

V křesle u prázdné postele seděla sestra Kennedyová, nehybná a vzpřímená. Za sebe si umístila polštář, aby měla rovná záda, ale krk měla ztuhlý jako v kataleptickém transu. Byla strnulá jako socha. Ve tváři neměla žádný mimořádný výraz – ani strach, ani děs; nic, co byste očekávali u někoho v takovém stavu. Její oči nevykazovaly známky údivu ani zájmu. Jednoduše byla naprosto duchem nepřítomná – teplá, dýchající, flegmatická, ale zcela nevědomá dění kolem sebe. Ložní prádlo bylo rozházené, jako by z něj byl pacient vytažen násilím. Cíp pokrývky splýval k zemi, kousek od něj ležela část bandáže, kterou lékař použil na ovázání zraněného zápěstí. Další kusy ležely o něco dál na podlaze, jako by mapovaly cestu k místu, kde nyní spočívalo tělo nemocného muže. Bylo to v podstatě totéž místo, kde byl nalezen předešlou noc – před velkým sejfem. A opět měl levou paži napřaženou k sejfu. Ale byl na ní proveden nový zločin – cílem útoku bylo tentokrát amputovat paži těsně u náramku s malým klíčkem. Těžký nůž zvaný kukri – jeden z těch nožů se zahnutou čepelí, který Gurkhové a jiné domorodé indické kmeny z hor používají k činům s podobnými účinky – byl odcizen ze svého místa na stěně. A právě jím byl útok proveden. Bylo zjevné, že v okamžiku úderu byla rána zastavena, aby se kůže dotkl jen hrot nože, nikoli ostří čepele. Nicméně vnější strana paže byla odsekuta na kost a valila se z ní krev. Navíc stará rána na zápěstí byla rozříznutá nebo děsivě rozpáraná a s každým úderem srdce z ní stříkala krev. Po boku pana Trelawnyho se krčila jeho dcera. Její sněhově bílá noční košile byla potřísněná krví, v níž klečela. Uprostřed místnosti stál seržant Daw, oblečený v košili, kalhotách a ponožkách – a omámeným, mechanickým způsobem ládoval do revolveru další náboje. Oči měl zarudlé a unavené, vypadalo to, že je vzhůru jen napůl a ještě méně si uvědomuje dění kolem sebe. Několik sluhů, kteří v rozechvělých rukách drželi různé druhy světél, se choulilo v hloučku u dveří.

Když jsem vstal z křesla a vykročil vpřed, slečna Trelawnyová ke mně pozvedla oči. Když mě spatřila, vykřikla, vyskočila a ukazovala směrem ke mně. Nikdy nezapomenu na ten podivný obraz před sebou: jak vstává z nachové kaluže a z jejího bílého prádla odkapává krev k jejím obnaženým chodidlům. Věřím, že jsem byl jediný, kdo spal. A ať už to byla jakákoli síla, která ovlivnila pana Trelawnyho a sestru Kennedyovou a v menší míře pak seržanta Dawa, na mě nepůsobila. Zachránil mě můj respirátor, ale tragédii, jejíž strašlivé známky jsem měl před sebou, zabránit nemohl. Chápu to nyní, rozuměl jsem tomu i tehdy. Stále ještě jsem měl nasazený respirátor,

který mi zakrýval ústa a nos, vlasy jsem měl po spánku rozčuchané. Tím, jak jsem náhle vyskočil – stále ještě zabalený v dece a neupravený – jsem v té podivné směsi světél musel vypadat nezvykle a děsivě. Dobře že jsem si to uvědomil včas a mohl předejít další katastrofě, neboť napůl omámený, mechanicky jednajícím detektiv už naládoval svůj revolver další municí a namířil jej na mě s úmyslem vystřelit. Naštěstí se mi podařilo strhnout si respirátor a zakřičet na něj, aby zadržel. I nadále však jednal mechanicky; jeho krví podlité, napůl bdělé oči v sobě ani potom neměly úmysly vědomého jednání. Nicméně neštěstí bylo odvráceno. Pomoc v té podivné situaci přišla ve zcela prosté podobě: paní Grantová, která viděla, že její mladičká paní má na sobě jen noční košili, došla pro župan, který přes ni přehodila. Tento prostý akt nás všechny vrátil do reality. Zhluboka jsme se nadechli, dlouze vydechli a jeden po druhém jsme se začali věnovat té nejnaléhavější záležitosti před námi – a to zastavení krve, která se valila z paže zraněného muže. Navzdory tomu, co se stalo, jsem pocítil radost, protože krvácení znamenalo, že pan Trelawny je naživu.

Na druhé straně obrovského sarkofágu stál malý alabastrový stolek, posázený nádhernými symbolickými postavami bohů a znaky zodiaku. Na něm ležela truhla asi třicetkrát třicet centimetrů, složená z křišťálových desek, zasazených v kostře z pásů červeného zlata, s překrásně vyrytými hieroglyfy, vymalovanými modrozelenou barvou – odstínem velmi připomínajícím symboly na sarkofágu a truhle. Celá práce působila poměrně moderně.

Ale pokud truhla působila moderně, to, co ukrývala uvnitř, takové rozhodně nebylo. Na polštáři ze zlaté látky, hebké jako hedvábí a nezvykle jemné, ležela ruka mumie. Zdála se tak dokonalá, až mě to vyděsilo. Ženská ruka: hebká a dlouhá, s útlými zužujícími se prsty – a takřka stejně bezchybná, jako když byla před tisíci let předána balzamovači. Díky jeho práci neztratila nic ze svého překrásného tvaru, dokonce to vypadalo, že i zápěstí si zachovalo svou pružnost a teď, jemně zahnuté, přirozeně spočívá na polštáři. Kůže měla sytě krémovou či slonovinovou barvu; pleť byla tmavě světlá, což svědčilo o teple, ale stinném teple. Co na ní však bylo nejzvláštnější, to byla skutečnost, že měla sedm prstů – dva prostředníčky a dva ukazováčky. Horní část zápěstí byla zubatá, jako kdyby bylo ulomeno, a byla potřísněna červenohnědou skvrnou. Na polštáři vedle ruky se krčil malý skarabeus, dokonale vybroušený ze smaragdu.

„To je další otcovo tajemství. Když jsem se ho na ni zeptala, řekl, že je to pravděpodobně nejcennější věc, kterou má, vyjma ještě jedné. Když jsem se ho otázala, jaká je ta druhá věc, odmítl mi odpovědět a zakázal mi ptát se na cokoli, co by s tím jakkoli souviselo. „Až nastane správný čas,“ řekl mi tehdy, „vše ti povím – pokud budu žít!““

„Pokud budu žít!“ Zase ta tajemná věta... Tyto tři věci patřily k sobě; zdálo se, že sarkofág, truhla a ruka tvoří tajemnou

trilogii.

V tu chvíli ji zavolali kvůli nějaké neodkladné domácí záležitosti. Prohlížel jsem si další zvláštnosti v místnosti, ale když byla nyní pryč, neměly už pro mě stejné kouzlo.

Když jsme odcházeli, sundali jsme žebřík a o kus dál pod útesem ho zahrabali do písku. To místo jsme označili, abychom ho našli v případě, že bychom ho někdy znovu potřebovali. Pak jsme se s našimi těžkými zavazadly vypravili na namáhavou cestu k Nilu. Nebyl to lehký úkol, to vám povídám, nést pouzdro s velkým sarkofágem přes celou poušť. Měli jsme primitivní vozík a dostatečný počet mužů, aby jej táhli, ale zdálo se, že postupujeme děsivě pomalu, neboť jsme toužili dostat naše poklady bezpečně domů co nejdříve. Noc byla vždy prostoupena obavami, aby nás nepřepadla nějaká záškodnická tlupa. Ale ještě větší strach jsme měli z těch, kteří nás doprovázeli. Přece jen to byli draví, bezohlední muži – a my jsme s sebou měli značné množství cenností. Naštěstí netušili, proč jsou tak cenné; předpokládali, že prostě jen vezeme nějaké hmotné bohatství. Vyndali jsme mumii ze sarkofágu a na cestu ji bezpečně zabalili a uložili do samostatného pouzdra. Během první noci došlo ke dvěma pokusům o krádež věcí z vozíku a ráno byli dva muži nalezeni mrtví. Druhou noc přišla silná bouře, řádění suchých pouštních větrů, zvaných samum, které nechají člověka pocítit jeho bezmoc. Byli jsme ohromeni vířícím pískem. Někteří z našich beduínů utekli před bouří v naději, že někde najdou přístřeší. Zbytek zůstal; zahaleni v burnusech¹⁰ jsme trpělivě čekali. Ráno, když bouře utichla, jsme z hromad navátého písku vyhrabali všechno, co zbylo z našich zavazadel. Pouzdro, v němž byla uložena mumie, jsme objevili rozbité, ale samotnou mumii nebylo nikde vidět. Hledali jsme všude, prohrabali písek, který se navršil kolem nás, ale marně. Nevěděli jsme co dělat, neboť pan Trelawny si chtěl vzít mumii domů. Čekali jsme celý den v naději, že se vrátí beduín, kteří uprchli; slepě jsme věřili, že mohli mumii nějakým způsobem ukrást z vozíku a že ji opět vrátí. Tu noc těsně před úsvitem mě pan Trelawny vzbudil a zašeptal mi do ucha: „Musíme se vrátit do hrobky v Údolí kouzelníka. Až ráno vydám rozkaz, bez váhání mě následujte. Kdybyste mi položil jakékoli otázky, například kam jdeme, vzbudíme pochybnosti a ohrozíme své záměry.“ „Dobře,“ odvětil jsem, „ale proč se tam vracíme?“ Jeho odpověď mě rozechvěla, jako kdyby zasáhla nějaký akord uvnitř mého těla, připravený k zaznění: „Najdeme tam mumii. Jsem si tím jistý!“ Pak, očekávaje pochybnosti nebo protiargumenty, dodal: „Počkejte a uvidíte!“ A opět se zabalil do příkrývky. Arabové byli překvapení, když jsme jim oznámili, že se vracíme, a někteří z nich projeví nespokojenost. Nastalo mnoho sporů i několik dezercí, takže jsme zpět na východ vyrazili

v menším počtu. Šejk zprvu neprojevoval zájem o cíl naší cesty, ale jakmile bylo zřejmé, že míříme zpět do Údolí kouzelníka, začal se rovněž zajímat. Jak jsme se přibližovali, jeho znepokojení rostlo, až nakonec při vstupu do údolí zastavil a odmítl pokračovat dál. Řekl, že počká, dokud se nevrátíme, pokud se rozhodneme jít sami. Slíbil, že vytrvá tři dny, ale když se do té doby neobjevíme, odejde. Žádná finanční nabídka ho neoblomila. Jediný ústupek, na který byl ochoten přistoupit, spočíval v tom, že najde žebříky a přinese nám je ke skále. Učinil tak a pak se za doprovodu zbytku své skupiny vrátil ke vstupu do údolí. Pan Trelawny a já jsme si vzali provazy a louče a opět jsme sestoupili do hrobky. Bylo zřejmé, že tam během naší nepřítomnosti někdo byl, protože kamenná deska, která chránila vstup, ležela položená uvnitř a z vrcholu útesu vlály provazy. Uvnitř bylo další lano, které viselo do jámy, vedoucí k hrobu mumie. Jeden na druhého jsme pohlédli, ale neřekli jsme ani slovo. Připevnili jsme svá vlastní lana, a jak jsme se dohodli, pan Trelawny se spustil první, já ihned za ním. Jakmile jsme stanuli na dně jámy, blesklo mi hlavou, že jsme se vlastně dostali do pasti. Stačilo, aby někdo slezl po laně z útesu a přerýzl provaz, kterým jsme se spustili dolů, a tak nás pohřbil zaživa. Byla to děsivá představa, ale bylo už příliš pozdě cokoli udělat, proto jsem raději mlčel. Oba jsme měli pochodně, takže nedostatkem světla jsme netrpěli. Prošli jsme chodbou a vstoupili do místnosti, kde stával sarkofág. První věc, patrná na první pohled, byla prázdnota toho místa. Navzdory vši překrásné výzdobě působila hrobka opuštěně; chyběl sarkofág, který potvrzoval, co bylo vytesáno na zdech, truhly s alabastrovými nádobami, stoly, na nichž bylo položené náčiní, jídlo pro mrtvé a vešebty. Ještě větší pocit opuštěnosti vyvolávala zahalená mumie královny Tery, která ležela na zemi, kde stával velký sarkofág. Vedle ní spočívala těla tří Arabů v podivně zkroucené poloze násilné smrti. Poznali jsme v nich ty, kteří dezertovali z naší skupiny. Jejich tváře byly černé a ruce a krk měli potřísněné krví, která jim vytryskla z úst, nosů a očí. Na krku každého z nich byly otisky, nyní už černající, způsobené rukou se sedmi prsty.

Pan Trelawny a já jsme přistoupili blíž, drželi jeden druhého a v posvátné hrůze sledovali ten výjev.

Nejpodivnější ze všeho však bylo, že přes prsa mumifikované královny ležela slonovinově bílá ruka se sedmi prsty a se zubatou rudou linií v místě zápěstí, ze které pocházely kapky krve.

Když jsme se vzpamatovali z úžasu, což se zdálo jako celá věčnost, neztráceli jsme čas, chodbou vynesli mumii a vyzvedli ji ven z jámy. Já jsem vylezl první, abych ji nahoře převzal. Když jsem se podíval dolů, spatřil jsem pana Trelawnyho, jak zvedá utrženou ruku a ukládá si ji na prsa, zjevně proto, aby ji ochránil před poškozením či ztrátou. Mrtvé Araby jsme nechali na jejich místech. Pomocí provazů jsme spustili cenné břímě na zem a pak s ním zamířili ke vstupu do údolí, kde

na nás čekal náš doprovod. K našemu překvapení jsme je našli na odchodu. Když jsme si šejkovi postěžovali, odvětil, že splnil naši dohodu do písmene – čekal na nás tři dny, přesně jak jsme si sjednali. Myslel jsem si, že lže, aby zakryl svůj přízemní úmysl opustit nás. Když jsme si vyměňovali názory, zjistil jsem, že pan Trelawny měl stejné podezření. Jakmile jsme však dorazili do Káhiry, uvědomili jsme si, že měl pravdu. Když jsme podruhé vstoupili do hrobky mumie, bylo 3. listopadu 1884; měli jsme důvod pamatovat si to datum.

Zatímco jsme udiveně stáli v hrobce, ztratili jsme celé tři dny. Zdá se tedy neuvěřitelné, že jsme mohli mít ohledně mrtvé královny Tery a všeho, co s ní souvisí, pověřivý pocit? Zdá se zvláštní, že ten pocit s námi zůstává i teď, doprovázen matoucím pocitem nějaké síly mimo nás a naše chápání? Bylo by proti zdravému rozumu, kdyby s námi tehdy sestoupila dolů do hrobky?

A pokud nás tam tehdy skutečně čekala smrt, proč nás ušetřila?“

Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval:

„Dostali jsme se v pořádku do Káhiry a odtamtud do Alexandrie, kde jsme si objednali od Messagerie service loď do Marseille. Pak jsme měli expresem odjet do Londýna. Avšak:

*Však, myško, také my to známe, jak ostražitost často klame;
— plán nejlepší, jímž hlavu láme si člověk, myš — co z všeho
zbude? — strasti samé a bol a tíž.*

V Alexandrii čekal na pana Trelawnyho kabelogram, že paní Trelawnyová zemřela při porodu dcery.

/CARMILLA/

Nesmírně mě okouzlovala a vzrušovala. Byla o něco vyšší postavy než já, štíhlá a neobyčejně půvabná. Pohybovala se malátně, ale v kontrastu s tím vypadala naprosto zdravě. Mohla se pochlubit hebkou, dokonalou pletí, drobným a krásně modelovaným obličejem a velikýma, tmavýma, a přesto zářícíma očima. A její vlasy byly prostě neuvěřitelné, když si je spustila přes ramena... Mé prsty si s nimi často hrály a já se znovu a znovu divila, jak jsou těžké. Byly jemné a hebké a jejich tmavou hněď tu a tam prosvětloval zlatý nádech. Někdy se po milování pohodlně opřela v křesle a vyprávěla mi svým hlubokým, přesladkým hlasem. Já jsem jí přitom rozpouštěla vlasy, nechala je klesnout jejich vlastní tíží a pak je stáčela, zaplétala v copy, nebo si s nimi jen tak hrála...

Ale ne všechno se mi na ní tolik líbilo. Její upřímnost si mě získala hned první noc; na druhou stranu byla důsledně zdrženlivá ve vyličení všeho, co se týkalo její matky a vůbec jejího dosavadního života. Snad jsem opravdu měla spoutat svůj zájem a splnit ten důrazný příkaz, který mému otci uložila její matka. Ale zvědavost patří mezi vášně, jímž jsou zásady a klid cizí, a byla jsem stejná jako ostatní dívky: dráždilo mě,

že se má přítelkyně uchyluje k mlčení. Copak by tím mohla někomu ublížit? Copak nedůvěřuje mému zdravému rozumu a mé cti? Proč mi nevěří, když se zapřísahám, že nic z toho, co mi řekne, nikomu a nikdy nevyzradím?

A tak jsem cítila jakýsi chlad, nepřiměřený jejímu věku, protože její vytrvalé odmítání, provázené melancholickým úsměvem, neproteplil ani nepatrný paprsek světla mého poznání. Ale nehádaly jsme se kvůli tomu; ona se ostatně odmítala hádat kvůli čemukoli.

Stejně jsem z ní nevytáhla nic, co by má rozmarná duše považovala za hodné pozornosti. Všechno se vlastně dalo shrnout do těchto tří sdělení:

jmenuje se Carmilla;

pochází z velmi starého a vznešeného rodu;

její domov leží západním směrem.

Jinak mi ale odmítla sdělit jméno onoho rodu, panství a dokonce i země či popsat jejich erb.

Nedotírala jsem na ni neustále, ale několikrát jsem se dožadovala odpovědi poněkud důrazněji. Jenže nikdy jsem neuspěla, ať už jsem použila jakýchkoli zbraní. Nepomáhaly výčitky, kterými jsem ji zahrnovala, ba ani něžné laskání, jež jsem jí dopřávala. Svě vytáčky vždy dokázala vyšperkovat dojemným zapřísaháním a často i vášnivými projevy lásky. Prohlašovala, že mě má ráda a že v mou čestnost věří, a slibovala, že se nakonec stejně všechno dozvím. A tak jsem se ani nemohla cítit příliš dlouho uražena.

V takových chvílích mě obvykle objala kolem krku, ucítila jsem její tělo na svém, její hebkou tvář na své... Carmilliny rty mi šeptaly do ucha: „Má milovaná, tvé srdíčko je zraněno. Ale nemysli si prosím, že jsem krutá, když se musím bezvýhradně řídit jen tím, co mi poručí mé vášně a mé slabosti.

Pokud je zraněno tvé drahé srdíčko, mé divoké srdce krvácí s ním. Mé nesmírné ponížení mě opájí, žiju v tvém teplém životě a ty zemřeš do mého – sladce do něj zemřeš. Zabránit tomu nemohu; protože já jsem přitahována k tobě, ty zase budeš přitahována k jiným a pak pochopíš to kruté opojení, které však není ničím jiným než ryzí láskou. Proto tě prosím: nesnaž se zatím dovědět víc ani o mně, ani o mé rodině, ale důvěřuj mi celým svým milujícím srdcem.“

A po těchto vzletných slovech se celá rozechvěla, přitiskla mě ke svému tělu ještě pevněji a pokrývala mou tvář žhavými, měkkými polibky.

Občas mi byly její rozechvění a projevy až nepochopitelné.

K takto přepjatým objetím, to musím přiznat, nedocházelo příliš často. Byla bych se jim ráda vyhnula, ale vždycky mě zradily síly. Její šepot jako by mě ukolébával a měnil mé zdráhání v extázi, z níž jsem se probírala, až když spustila své krásné paže.

Milování s ní jsem se nikdy nedokázala nasytit, ale tohle bylo něco jiného – byly jsme přece dvě dívky, přítelkyně, které si vzájemně dávaly přátelství i rozkoš, ale ne muž a žena, abychom si vyznávaly lásku. A třebaže mě tolik přitahovala,

v okamžicích těchto záhadných nálad mi byla skoro protivná. Zažívala jsem v nich zas a znovu příjemné vzrušení, do kterého se ale vkrádal neurčitý pocit strachu a nechuti. V takových chvílích jsem si nebyla jistá, co si tom mám vlastně myslet, a cítila jsem nejen lásku, která přecházela až ve zbožňování, ale také odpor. Víím, že to zní divně, ale jinak to opravdu neumím popsat.

Někdy byla má krásná společnice celou hodinu apatická, pak mě náhle uchopila za ruku a opakovaně ji něžně tiskla. Přitom se trochu začervenala, oči plné touhy mi spalovaly tvář a rozbouřený dech nadouval šaty na jejích prsou. Bylo to jako zbožné zanícení milence, chvílemi mi to bylo až nepříjemné, ale síla její vášně mě vždy přemohla. Přitáhla mě k sobě, pokryla mou tvář svými horkými polibky a mezi milostným sténáním šeptala:

„Jsi má a budeš má... Ty a já jsme spojeny navždy...“

Pak se náhle prudce odtrhla a zakryla si oči drobnýma rukama. Ještě jsem se celá chvěla, když jsem se jí ptala: „Jak to myslíš? Nepřipomínám ti třeba někoho, koho miluješ? Ne, to není možné, to bych opravdu nechtěla. Někdy tě nepoznávám – a nepoznávám ani sebe sama, když se na mě tak díváš a když říkáš takové věci.“

Ona pak obvykle jen povzdechla, odvrátila se ode mě a pustila mou ruku.

Tyhle neobvyklé projevy byly něčím, s čím jsem se musela smířit, ale stále se mi nedařilo najít nějaké solidní vysvětlení – rozhodně jsem je nemohla pokládat za přetvářku či podvod. Byly to zřejmě prudké erupce dlouho potlačovaného instinktu a citu. Její matka sice něco takového popřela, ale... Nebyla Carmilla přece jen obětí časově ohraničených záchvatů šílenství?

Také její zvyky byly poněkud zvláštní, i když městským lidem by asi připadaly méně podivné než nám. Dolů scházela velmi pozdě, téměř nikdy před jednou hodinou s poledne, pak si dopřála jen šálek čokolády, ale nejedla vůbec nic. Poté jsme většinou šly na procházku, ale zpravidla jen na kratičkou, protože se prakticky vzápětí vyčerpala, nebo jsme usedly na jednu z laviček, rozestých mezi stromy. Její ochablost byla jen tělesná, duch byl i nadále čilý a ona vždy mluvila velmi energicky a vtipně.

Občas se krátce zmínila o domově nebo vyprávěla nějakou příhodu z dětství. Díky tomu přede mnou vyvstal obraz lidí, kteří se vyznačovali nám neznámými způsoby a zvyky. Z porůznu roztroušených narážek jsem usoudila, že její vlast je pro nás mnohem exotičtější, než jsem si původně myslela.

.....

I několik dalších nocí jsem spala tvrdě, ale ranní únava mě pak provázela po celý den. Nořila jsem se víc a víc do melancholie, ze které jsem ani nechtěla být vytrhována. Zanedlouho jsem si začala představovat, že se někam propadám – sice to všechno bylo smutné, ale smíření s tím mi přinášelo příjemné pocity. Ať už se mi dělo cokoli, neměla jsem sílu ani chuť vzpírat se osudu. To, že jsem nemocná, jsem nechtěla přiznat

ani sobě, ani otci, a nedovolila jsem ani zavolat lékaře.

S Carmillou jsme se milovaly několikrát denně a nic jiného mě nedokázalo vytrhnout z apatie. I jinak mi věnovala snad ještě větší lásku a péči než předtím a projevy jejího okouzleného zbožňování byly stále častější. Čím víc jsem chřadla na těle i na duši, tím vášnivějším pohledem mě hltala. Pokaždé to mnou otřásl, protože mi to připadalo jako záchvaty šílenství. Jako by už vůbec nedokázala oddělit něžnost od lásky, která mezi námi dvěma rozhodně nebyla na místě.

Ve spánku jsem často zakoušela zvláštní, studené vzrušení, jako bych plavala proti proudu řeky. Sny, které ho provázely, byly tak nejasné, že jediné, co mi po nich zbývalo, byla podivná pachut' a pocit vyčerpání. Také jsem někdy po probuzení udržela vzpomínku na jakési temné místo, kde jsem mluvila s neviditelnými lidmi. Pamatovala jsem si hlavně ženský, vážný a neobyčejně hluboký hlas, ozývající se z veliké dálky. Občas jsem měla pocit, jako by mě po tváři a krku hladila něčí ruka; jindy zas jako by mě líbaly horké rty, dlouze a vzrušivě. Extáze se stupňovala tak, jak se blížily k mému hrdlu, kam se jejich laskání soustředilo. Bušilo mi srdce a dýchala jsem stále přerývaněji, dokud mě nepřemohlo vzlykání a následně pocit, že mě něco škrtí. Všechno pak vyvrcholilo prudkou křečí a ztrátou vědomí.

Tyhle stavy mě provázely nějaké tři týdny a už to na mě začínalo být vidět. Byla jsem bledá, pod očima jsem měla kruhy a moje malátnost byla čím dál nápadnější. Otec se často ptal na mé zdraví. Ačkoli tomu dnes nerozumím, stále jsem ho ujišťovala, že mi nic není. I když – v jistém smyslu mi opravdu nic nebylo. Nic mě nebolelo, tělo fungovalo jako dřív, možná to všechno způsobila jen přepjatá fantazie či napjaté nervy, a ačkoli jsem na druhou stranu trpěla opravdu pekelně, styděla jsem se svěřit se ostatním. Byla jsem přesvědčená, že to není ta hrozná choroba, kterou vesničané připisovali upírovi. Vždyť já jsem na tom byla takhle už tři týdny, zatímco oběti z jejich řad ne déle než pár dní, než smrt ukončila jejich utrpení.

Také Carmilla si stěžovala na podobné sny a horečnaté záchvaty, ovšem nezdálo se, že by na ni měly bůhvíjak děsivé účinky.

Jedné noci jsem neslyšela hlas, který jsem obvykle slýchávala v temnotě, ale úplně jiný, sladký, něžný a naléhavý: „Tvá matka tě varuje, aby ses měla na pozoru před vrahem!“ V tu chvíli se v pokoji zničehonic rozsvítilo světlo a já uviděla Carmillu, jak stojí u mé postele v bílé noční košili, odshora dolů potřísněné krví.

Vykřikla jsem a probudila se s představou, že ji někdo právě vraždí. Vyběhla jsem na chodbu a volala o pomoc. Madame ani mademoiselle na sebe nenechaly čekat. Když jsem jim všechno řekla, klepaly jsme na Carmilliny dveře. Ale nikdo se neozýval, ani když jsme na ně delší dobu tloukly a volaly její jméno.

To nás vyděsilo, protože dveře byly zamčené. Utíkaly jsme zpět do mého pokoje a tam dlouho vyzváněly na zvonek.

Otce jsme ale přivolat nemohly – jeho pokoj byl v jiném křídle

zámku. A dojít pro něj, na to žádná z nás neměla odvalu. Naštěstí brzy přiběhlo služebnictvo a po dalším marném bušení na Carmilliny dveře jsem nařídila sluhům, aby je vyrazili. Za pár okamžiků jsme nahlížely do jejího pokoje. Volaly jsme ji, ale bezvysledně. V pokoji bylo všechno na svém místě, všechno tak, jak jsem to viděla, když jsem Carmille přála dobrou noc. Jen Carmilla zmizela.

Generál se roztrásl prožitým utrpením a my jsme se pokusili utišit ho soustrastným mlčením. Otec vstal a začal číst nápisy na náhrobcích, nejprve v hlavní a pak v postranní lodi. Generál se opřel o zeď, osušil si oči a občas nešťastně povzdychl. A tak jsem byla moc ráda, když jsem zaslechla hlasy madame Perrodonové a Carmilly. Ale za chvíli bylo zase ticho. Seděla jsem na Bohem opuštěném místě, kde jsem právě vyslechla příběh smutný k neunesení a podivný k neuvěření. Kolem mě se zvolna rozpadaly staré náhrobky, a když jsem si znovu uvědomila, jak hrozivě se Bertin příběh shodoval s mým, zmocnila se mě hrůza, k čemuž jistě přispělo i toto přízračné místo, potemnělé pozdním odpolednem i vinou všudypřítomných listů, obrůstajících jeho polorozpadlé zdi. A když hlasy mých přítelkyň zmlkly, sevřelo se mi srdce jako nikdy v životě. Generál se opíral o jednu z náhrobních desek a tiše zíral na prach pod svými nohama.

Pohled na Carmillinu nádhernou tvář a dokonalou postavu mi konečně přinesl nevýslovnou úlevu. Právě vcházela úzkým zaklenutým vchodem, na jehož portálu byl vytesán jeden z těch strašidelných démonů, ve kterých si gotičtí kameníci tolik libovali.

Carmilla mi poslala půvabný úsměv, já jsem ho opětovala a povstala jsem, abych se s ní přivítala. Jenže v tu chvíli generál znenadání divoce zařval, skočil po sekeře, kterou tu nechal dřevorubec, a vyrazil proti Carmille. Jakmile ho spatřila, její tvář se změnila z neskonalého půvabu až k odpuzující příšernosti. Nakrčila se jako divoká šelma a couvla. Generál se po ní vši silou rozehnal sekerou, ale Carmilla se jí obratně vyhnula a její dívčí ručka sevřela generálovo silné zápěstí. Nemohla jsem uvěřit tomu, jak se marně snaží vyprostit z jejího nadlidsky pevného sevření. Nakonec ho přinutila rozevřít dlaň, sekera z ní vypadla na zem a Carmilla zmizela.

Generál se zapotácel a opřel se o zeď, šedé vlasy zježené hrůzou a bledou tvář pokrytou potem. Celá ta hrůzná scéna se odehrála v jediném okamžiku. Byla jsem na pokraji omdlení a první, co jsem po chvíli viděla jasně, byla tvář madame Perrodonové. Madame netrpělivě opakovala otázku:

„Kde je slečna Carmilla?“

Odpovědět jsem jí dokázala teprve po chvíli: „Nevím... Zmizela někde támhle...“ A ukázala jsem směrem ke dveřím, kde jsem Carmillu viděla naposled a kudy madame vešla do kaple.

„Ale já jsem tam stála v chodbě od chvíle, kdy slečna Carmilla vstoupila do kaple za vámi. A stejnou cestou se ke mně nevrátila, to bych ji přece nemohla přehlédnout.“ Pak volala

její jméno do postranních lodí a také z oken, ale odpovědi se nedočkala.

„Tak ona si říkala Carmilla?“ zeptal se generál roztřeseným hlasem.

Přikývla jsem.

„To by souhlasilo. Ano, je to Millarca, stejná žena, která kdysi dávno nosila jméno Mircalla, hraběnka Karnsteinová! Odejděte z těchto prokletých míst, drahá Lauro, odjeďte co nejrychleji na faru a tam na nás počkejte. Já jen doufám, že Carmillu už nikdy nevidíte!“